

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Karla Ulíka v právní věci

žalobce: **R. S.**, narozen dne X,
státní příslušník Indické republiky,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2019, čj. MV-146326-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 11. 2018, čj. MV-67342-

15/OAM-2018, OAM-6822-47/PP-2018 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců (výrok I.), a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

2. Dle žalované správní orgán I. stupně postupoval správně, když shledal, že žalobce nesplňuje podmínky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K námitkám žalobce uvedla, že ke své žádosti neposkytl požadované podklady, přestože byl k tomu dvakrát vyzván. Správní orgán musí posuzovat přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců teprve tehdy, pokud to zákon ukládá. Přitom se nemusí vypořádat výslovně se všemi kritérii zde uvedenými. Jestliže měl žalobce nějaké zásadní informace z intimní sféry života, bylo na něm, aby je správnímu orgánu sdělil při výslechu, aniž by byl konkrétně dotazován.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná porušila § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť opomenula vypořádat námitku porušení § 2 a § 50 správního řádu. Tím zatížila napadené rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřuje v tom, že žalovaná nedostatečně odůvodnila závěr o absenci trvalého partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Má za to, že povahu jejich vztahu posuzovala formalisticky a ignorovala závěry judikatury správních soudů i možnost existence partnerského vztahu, jenž se vymyká běžným společenským standardům. Žalovaná porušila citované ustanovení správního řádu také tím, že rezignovala na zkoumání přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná měla pohlížet na partnerský vztah materiálně, nikoliv formálně. Z toho důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná při posouzení případu porušila § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu, čímž způsobila nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce citoval z početné judikatury správních soudů, např. rozsudků NSS ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016 – 33, a ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39.
6. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Nezabývala se námitkou porušení § 2 a § 50 správního řádu, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti.
7. Soud projednal žalobu při jednání, které nařídil na žádost žalobce. Při jednání setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Ke skutečnostem, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí, nemohl soud přihlídnout. Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 19. 4. 2018 podal žalobce žádost pro občany Evropské unie (dále také jen „EU“) a jejich rodinné příslušníky o povolení k přechodnému pobytu. Jako družku v ní označil L. K. a k žádosti mimo jiné přiložil dvě fotografie zachycující oba při společné vycházce.
11. Dne 11. 5. 2018 žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně podnájemní smlouvu k bytu ze dne 19. 4. 2018 uzavřenou mezi pronajímateli a družkou žalobce a její dodatek č. 1 z téhož dne, podle něž zde bude žalobce pobývat s družkou.
12. Dne 11. 6. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy odstranil vady žádosti předložením dokladu prokazujícího účel pobytu a dokladu o zajištění ubytování. Současně žalobce poučil, jak nedostatky žádosti napravit. Žalobce požádal dne 27. 6. 2018 o prodloužení stanovené lhůty o 20 dní, neboť si s družkou museli najít nové ubytování.
13. Z vyjádření Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále také jen „policie“) ze dne 4. 7. 2018 se podává, že pobytovou kontrolou nebylo potvrzeno, že žalobce s družkou pobývají na udané adrese. Jedná se o panelový dům. Zvonky ani poštovní schránky nejsou označeny jejich jmény. Pět dotázaných nájemníků sdělilo, že žalobce a jeho družku v domě neviděli a netuší, v kterém bytě by mohli bydlet. Byt č. X se nepodařilo najít, jelikož byty postrádají číselné značení.
14. Dne 24. 7. 2018 žalobce informoval správní orgán I. stupně, že se rozešel s L. K., kterou uvedl ve své žádosti. Přestěhoval se a navázal citový vztah s A. J., s níž bydlí ve společné domácnosti. Je tak stále rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu předložil nájemní smlouvu k bytu ze dne 15. 6. 2018, v níž žalobce společně s novou družkou figuruje jako nájemce.
15. Žalobce dále dne 25. 7. 2018 předložil správnímu orgánu I. stupně jedenáct fotografií, na nichž je zachycen se svou novou družkou. V případě pochybností naplnění podmínek § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců navrhl provedení pobytové kontroly a výsledk svůj a jeho nové družky. Žalobce požádal o poskytnutí lhůty 15 dní k doložení čestných prohlášení sousedů potvrzujících soužití s novou družkou.
16. Podáním ze dne 3. 8. 2018 žalobce předložil fotokopii občanského průkazu nové družky A. J. a zopakoval svůj důkazní návrh.

17. Dne 14. 8. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti předložením dokladu prokazujícího účel pobytu a aktuálního dokladu o zdravotním pojištění ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Ve výzvě jej také poučil, co by doklady měly splňovat.
18. Správní orgán I. stupně dne 16. 8. 2018 předvolal žalobce k výsledku a L. K. (bývalou družku) a A. J. (současnou družku) k podání svědecké výpovědi.
19. Dne 15. 8. 2018 žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně dalších pět fotografií se současnou družkou. Dne 28. 8. 2018 žalobce požádal správní orgán I. stupně o prodloužení lhůty k předložení dokladů o 30 dní. Usnesením ze dne 4. 9. 2018 správní orgán I. stupně prodloužil lhůtu o 15 dní. Dne 13. 9. 2018 žalobce předložil aktuální smlouvu o zdravotním pojištění a opětovně nájemní smlouvu ze dne 15. 6. 2018. Dne 14. 9. 2018 žalobce předložil dalších devět fotografií se současnou družkou.
20. Dne 3. 10. 2018 žalobce oznámil správnímu orgánu I. stupně novou adresu místa pobytu – X. Z předchozího bydliště byl odhlášen dne 15. 9. 2018 a v novém bydlišti byl přihlášen dne 17. 9. 2018. K podání přiložil nájemní smlouvu k nebytovému prostoru ze dne 16. 9. 2018, v níž jsou jakožto nájemci uvedeni žalobce a A. J., a předávací protokol ze dne 17. 9. 2018.
21. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce za přítomnosti tlumočnicka pandžábského jazyka dne 4. 10. 2018. Z protokolu o výsledku plyne, že rodina žalobce žije v Indii. Žalobce přicestoval do České republiky dne 15. 4. 2018 na základě řeckého turistického víza na 45 dní. Po tuto dobu plánoval pobývat v Evropě. Žádost o přechodný pobyt podal, neboť si zde přál zůstat s tehdejší přítelkyní L. K., s níž se později rozešel. Deset dní po rozchodu si našel novou přítelkyni A. J.. O možnosti podat žádost o přechodný pobyt se dozvěděl od bratrance kamaráda. Paní K. poznal v centru K., dorozumívali se přes překladač v mobilu, protože uměla anglicky jen málo. Začali spolu bydlet, ale našla si někoho jiného. Jejich vztah trval něco přes měsíc. Následně se odstěhoval do T. ke kamarádovi. Současná přítelkyně žalobce A. J. bydlí se svou maminkou a víkendy tráví se žalobcem na adrese X. Žalobce zná základní informace o rodině přítelkyně, ale nikoho osobně nezná. S přítelkyní komunikuje anglicky a taky už umí trochu česky. Seznámili se asi 1. 6. 2018. Začali spolu bydlet od 17. 6. 2018, tři měsíce za ním jezdila jen na víkendy. Následně se přestěhovali na zmíněnou adresu a zde společně trávili víkendy. Nyní se rozhodli, že spolu budou dál bydlet každý den. Denně se vídali v restauraci, volali si a psali SMS. Přítelkyně zná rodinu žalobce jen z fotek. Jako pár vystupují asi od září 2018. O plánu mít děti mluvili jen obecně, že je to možné, až budou mít lepší zázemí. Ve společné domácnosti žijí od září 2018 na uvedené adrese, předtím společně bydleli asi tři měsíce na adrese X. Žalobce dále na základě dotazů stručně popsal běžný chod společné domácnosti. Následně podrobněji odpověděl, jak společně strávili předešlý den. Po přečtení protokolu žalobce opravil svou výpověď v tom, že včera ráno u něj doma přítelkyně nebyla. Žalobce by v budoucnu chtěl společně s přítelkyní provozovat vlastní restauraci.
22. Téhož dne podala svědeckou výpověď A. J.. Do protokolu mimo jiné uvedla, že nezná přesně svou nynější adresu, neboť se tam včera přestěhovala. Znala základní informace o žalobci. Neví, jak dlouho má žalobce v plánu zůstat v Evropě, protože o tom nemluvili. Hovoří spolu prostřednictvím Google překladače z češtiny do angličtiny. Ona anglicky neumí. Snaží se žalobce učit český jazyk. Paní J. popsala okolnosti jejich seznámení obdobně jako žalobce. Jako pár vystupují asi od půlky srpna 2018. Společnou domácnost

sdílí od konce září 2018. Dále podala popis, jak strávila se žalobcem včerejší den, který se částečně lišil od žalobcova líčení.

23. Policie provedla pobytové kontroly žalobce dne 23. 8., 13. 9. a 14. 9. 2018. Z informace o nich ze dne 17. 9. 2018 se podává, že na adrese X, se nacházela poštovní schránka označená mimo jiné jménem žalobce a paní J.. Při druhé kontrole na této adrese pracovníci restaurace potvrdili, že zde žalobce s přítelkyní opravdu bydlí, a sdělili policii, kde žalobce pracuje. Při kontrole na jeho pracovišti žalobce uvedl, že v bytě bydlí společně s přítelkyní asi dva měsíce. Seznámili se asi před třemi měsíci. Při poslední pobytové kontrole byl na uvedené adrese zastižen žalobce i paní J.. Prohlídkou bytu bylo zjištěno, že je zařízen obvyklým způsobem a zjevně obýván. Nacházeli se tam předměty denní a osobní potřeby odpovídající jejich soužití. Paní J. zodpověděla položené otázky stejně jako žalobce.
24. Správní orgán I. stupně následně dne 15. 10. 2018 vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce svého práva prostřednictvím zástupce využil dne 25. 10. 2018 s tím, že se k podkladům vyjádří do 15 dní. Ve vyjádření ze dne 6. 11. 2018 žalobce připustil, že ve výpovědích jeho a jeho družky byly drobné rozpory, ale to nevypovídá o opravdovosti či kvalitě jejich vztahu. Rozdílly byly dány subjektivním vnímáním skutečnosti. Zdůraznil, že v mnoha aspektech byly jejich výpovědi totožné, a odkázal na judikaturu NSS.
25. Dne 20. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že žalobce nedoložil k žádosti doklady, které by věrohodně prokazovaly společné soužití s občanem EU. Je-li účelem § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ochrana rodiny, pak citové vztahy mezi partnery musí být hluboké a zejména jejich soužití musí nějakou dobu trvat. Z § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednoznačně plyne, že již v době podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je třeba, aby byl vztah mezi nesezdanými partnery vztahem trvalým, nikoliv to, že by se tento vztah měl stát trvalým až v průběhu řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nebo dokonce v této době vzniknout. Po žalobci lze tedy spravedlivě požadovat, aby prokázal, že jeho vztah k paní J. je vztahem natolik intenzivním a hlubokým, že jej lze považovat za trvalý. To z výpovědí žalobce a paní J. neplyne. Víkendové soužití na adrese X, nelze považovat za sdílení společné domácnosti. V tomto uspořádání žili podle jejich výpovědí až od konce září 2018 po přestěhování. Žalobce nemohl v průběhu správního řízení prokázat trvalost vztahu s paní J., neboť ten ve skutečnosti trvalý nebyl.
26. Dne 22. 11. 2018 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání. V jeho doplnění ze dne 5. 12. 2018 žalobce argumentoval obdobně jako v projednávané žalobě.
27. Dne 17. 1. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

28. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Podle odst. 3 citovaného ustanovení se použijí ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

29. Základem argumentace žalobce je, že správní orgány nedostatečně odůvodnily a nesprávně vyhodnotily otázku, zda je žalobce v trvalém partnerském vztahu se svou nynější družkou ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
30. Soud předesílá, že v projednávané věci vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v níž byl aplikován § 15a zákona o pobytu cizinců za obdobných okolností jako v projednávané věci (např. rozsudky ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015 – 35, ze dne 31. 5. 2016, čj. 6 Azs 58/2016 – 40, ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 433/2017 – 29, ze dne 11. 7. 2019, čj. 10 Azs 150/2019 – 41, ze dne 16. 1. 2020, čj. 3 Azs 124/2019 – 31, či ze dne 16. 1. 2020, čj. 10 Azs 275/2019 – 35). Byť znění citovaného ustanovení doznalo změn (novelizace provedená zákonem č. 314/2015 Sb., s účinností od 18. 12. 2015), obecné závěry starší judikatury jsou aplikovatelné i nyní. Novela totiž jen upravila podobu § 15a zákona o pobytu cizinců, který je transpozicí čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, s ohledem na aktuální vývoj judikatury Soudního dvora Evropské unie (srov. důvodovou zprávu k novele). Konečně o tom svědčí i nedávná rozhodnutí NSS (kupř. rozsudek ze dne 31. 10. 2019, čj. 7 Azs 126/2019 – 25).
31. Podle judikatury leží důkazní břemeno a břemeno tvrzení o naplnění podmínek § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců na cizinci. Ten musí hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 Azs 221/2014 – 54, a ze dne 31. 7. 2013, čj. 6 As 26/2013 – 35).
32. Co se rozumí pod pojmem „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému“, vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015 – 40: *„Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá ‘trvalost’ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní ‘trvalosti’ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“*
33. V daném případě ze správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval do Řecka dne 21. 3. 2018 a dne 15. 4. 2018 dorazil do České republiky. Žádost o povolení k přechodnému pobytu podal čtyři dny nato, tj. 19. 4. 2018, již zastoupen advokátem, přičemž v ní označil

L. K. jakožto družku. Z téhož dne byla i podnájemní smlouva předložena správnímu orgánu I. stupně asi o měsíc později, podle níž žalobce žil s paní K. (toho času vdanou) ve společné domácnosti. Pobytová kontrola provedená policií dne 4. 7. 2018 to neprokázala. Krátce poté (dne 24. 7. 2018) žalobce oznámil, že se s paní K. rozešel a navázal vztah s paní J., s níž údajně bydlí ve společné domácnosti, což měla prokázat nájemní smlouva ze dne 15. 6. 2018. Líčení žalobce o tom, jak se vyvíjel jeho vztah se současnou družkou, vyznívá dosti nevěrohodně vzhledem k tak rychlému sledu událostí a obsahu výpovědi paní J.. Zatímco žalobce si byl podle svých tvrzení naprosto jist vážností a trvalostí nově vzniklého vztahu, když vznik společné domácnosti zasadil do doby asi čtrnácti dní od seznámení, z popisu družky se jejich vztah jeví jako podstatně méně pokročilý. Nadto některá její tvrzení vyvracejí tvrzení žalobce. Konkrétně vypověděla, že jako pár vystupují až od poloviny srpna 2018 a teprve od konce září 2018 sdílí společnou domácnost v bytě, kam se společně přestěhovali. Tomu pak odpovídá i žalobcem nahlášená změna bydliště (od 17. 9. 2018 na adrese X). Žalobce sám zmínil, že družka u něj doma trávila pouze víkendy po dobu asi tří měsíců, o čemž hovořil jako o vedení společné domácnosti. Mezi sebou se údajně měli dorozumívat anglicky, ale družka vypověděla, že anglicky neumí s tím, že se dorozumívají přes Google překladač. Třebaže družka vypověděla, že ani neví, jak dlouho žalobce chce v Evropě pobývat, protože o tom spolu ještě nemluvili, žalobce byl schopen líčit plány jejich společného budoucího života. Byť družka při výpovědi připustila, že se žalobcem plánuje mít děti, dodala, že až v závislosti na tom, jak se jejich vztah bude vyvíjet.

34. Z výše uvedeného plyne, že žalobce přirozeně vykládá realitu tak, aby maximalizoval své šance na úspěch žádosti podané z důvodu sloučení s občanem EU, jak v ní uvedl. Od samého počátku si žalobce počínal velmi cílevědomě. Už čtyři dny po svém příjezdu do České republiky podal tuto žádost, v níž označil jako družku ženu, s níž se prokazatelně z dřívějšíka neznal, přičemž v den podání žádosti dokázal správnímu orgánu I. stupně předložit nájemní smlouvu dokládající, že spolu sdílejí společnou domácnost. Nenechal se odradit ani tím, že tento vztah neměl dlouhého trvání, a do deseti dnů si našel novou přítelkyni, kterou do dvou týdnů od seznámení vsadil do role družky, s níž opět sdílí společnou domácnost. Ovšem realita je zjevně jiná. Soud připouští, že ze shodných částí výpovědí žalobce a družky i výsledků pobytových kontrol (provedených v době vztahu s paní J.) lze mít za to, že mezi nimi existuje určitý partnerský vztah či jeho zárodek. Ten však zjevně zdaleka nedosahuje kvalit popisovaných judikaturou k tomu, aby na ně bylo možné pohlížet jako na osoby v trvalém partnerském vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud, primární význam při posuzování trvalosti partnerského vztahu má plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu. Byť se žalobce všechny snaží přesvědčit, že s novou družkou sdílí společnou domácnost od počátku jejich vztahu, paní J. uvedla, že se k žalobci nastěhovala až koncem září 2018. To znamená, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí spolu žili v jedné domácnosti asi 1,5 měsíce, čemuž předcházelo asi stejně dlouhé období, kdy vystupovali jako pár. Nelze mít proto za to, že byla naplněna kvantitativní stránka trvalého partnerského vztahu. Z výpovědi obou nelze dovodit ani zvláště rozvinutou kvalitu vztahu, neboť družka žalobce má jen mlhavou představu o budoucím společném životě. Plán žalobce provozovat vlastní stánek s kebabem vnímá spíše jako jeho záměr, nikoliv jako společný plán, jak naznačil žalobce. Sama si není jistá, jakým směrem se jejich vztah bude dál vyvíjet, což vyjádřila při odpovědi na dotaz ohledně rodičovství. Jistě nelze objektivně klasifikovat vztah jako trvalý partnerský vztah, pakliže jej takto vnímá pouze jeden z partnerské dvojice, *nota bene* žalobce, jenž má k tomu pochopitelně silný motiv.

Soud tedy uzavírá, že za popsaných okolností nelze vztah žalobce a jeho současné družky považovat za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

35. K obecné námitce žalobce týkající se porušení § 89 odst. 2, § 2 a § 50 správního řádu soud uvádí, že je nedůvodná. Obdobně jako v odvolání žalobce tuto námitku vůbec nerozvedl, soud proto na ni odpovídá v odpovídající míře obecnosti, jelikož nemůže nahrazovat procení aktivitu žalobce, a stát se tak jeho advokátem (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78). Žalovaná v napadeném rozhodnutí (viz stranu 5) uvedla, že se pro absenci konkrétních tvrzení zabývala těmito námitkami pouze v souvislosti s dalšími uplatněnými námitkami. Ačkoliv se žalovaná v následujícím textu napadeného rozhodnutí už výslovně nezabývala otázkou porušení citovaných ustanovení, lze mít vzhledem k obsahu odůvodnění, obecnosti těchto zákonných ustanovení i tvrzení žalobce, že žalovaná tuto námitku vypořádala nepřímou buďto sama, či odkazem na prvostupňové rozhodnutí, jež má za správné, a dostála tak tomu, co avizovala. V tomto směru lze mít napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Žalobce svou námitku ani v žalobě nerozvedl, soud proto nemá co dodat.
36. Soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s námitkou porušení § 68 odst. 3 správního řádu při aplikaci § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Je liché tvrzení žalobce, že žalovaná opírá závěr, že jeho vztah s nynější družkou není pevný, intenzivní ani nesměřuje ke společné budoucnosti, jen o rozporné výpovědi o průběhu dne předcházejícího dnu podání výpovědi. Z napadeného rozhodnutí plyne (viz stranu 6), že výpověď dvojice o tom, jak prožili včerejšek, žalovaná využila jen jako příklad za všechny (srov. „např.“), proč nelze z jejich výpovědí dovodit, že vztah má požadované kvality. Tento závěr žalovaná zcela správně vyvodila z obou výpovědí jako celku, nikoliv z pouhé nesrovnalosti líčení prožití předchozího dne. Třebaže žalovaná na straně 7 napadeného rozhodnutí jen stručně shrnula východiska správního orgánu I. stupně s tím, že postupoval správně, nezakládá to nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí, protože na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se při soudním přezkumu pohlíží jako na jeden celek. Rozhodnutí se tedy mohou vzájemně doplňovat (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 – 25). Přitom z prvostupňového rozhodnutí se podává, že v úvahu byly vzaty všechny podstatné okolnosti pro rozhodnutí ve věci svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce.
37. Soud opakuje, že vzhledem k předmětu řízení bylo na žalobci, aby tvrdil a hodnověrně prokázal, že je s paní J. v trvalém partnerském vztahu. Nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že správní orgány obou stupňů nevzaly v úvahu jeho vyjádření, jimiž korigoval některé nesrovnalosti ve své výpovědi. K tomu soud uvádí, že žalobce v rámci své výpovědi opravil jen popis průběhu dne před výsledkem. Oprava vyjádření žalobce v tom směru, zda byla paní J. doma, když se ráno probudil, sama o sobě nemohla na hodnocení věci nic změnit. Předmětem řízení bylo komplexní posouzení jejich vztahu jako celku za účelem zjištění, zda naplňuje podmínky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nesrovnalosti ve výpovědích páru jistě byly jedním z faktorů při hodnocení vztahu, jak plyne ze stran 14 a násl. prvostupňového rozhodnutí, nikoliv však jedinými ani rozhodujícími, přičemž na straně 15 vzal správní orgán I. stupně v potaz i následnou opravu výpovědi žalobcem. O vysvětlení rozporů ve výpovědích se pokusil i zástupce žalobce, když tvrdil, že jsou dány rozdíly v subjektivním vnímání skutečnosti. Lze souhlasit se správními orgány, že charakter rozporů ve výpovědích lze jen stěží vysvětlit tímto obecným prohlášením.

38. Soud nesouhlasí se žalobcem, že správní orgány posuzovaly existenci vztahu podle § 15a zákona o pobytu cizinců formalisticky. Zejména správní orgán I. stupně se zevrubně zabýval všemi podstatnými skutečnostmi, které vyvstaly v průběhu správního řízení. Vycházel jak z tvrzení páru, tak z fotografií a dalších dokladů, které žalobce předložil. Správní orgány z těchto podkladů dospěly k správnému závěru, že se realita značně liší od toho, jak ji vykresloval žalobce v průběhu správního řízení. Pokud by hodnotily vztah páru formálně, jak tvrdí, mohly by vcelku snadno dojít k tomu, že tvoří pevný a trvalý partnerský vztah. Žalobce totiž od začátku uvádí, že spolu žijí ve společné domácnosti, předkládá nájemní smlouvy, v nichž je nájemkyní i jeho družka, opakovaně předkládá série společných fotografií v množství, jež by vydalo na fotoalbum. Správní orgány se však nespokojily jen s takto prezentovaným obrazem vztahu, nýbrž jej podrobily bližšímu zkoumání, jež je zachyceno v jejich rozhodnutích. Posuzovaly tedy vztah páru materiálně, zjistily faktický stav a nevycházely pouze ze stavu formálního, přičemž dospěly k odůvodněnému závěru, že vztah nedosahuje povahy podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
39. Žalobce dále namítl, že správní orgány nevzaly v úvahu pestrost společenské reality, v níž může úspěšně fungovat i atypický vztah popisovaný žalobcem. Žalobci lze přisvědčit v tom, že partnerský vztah je neurčitý pojem, pro nějž neexistují obecně platná kritéria (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, čj. 10 Azs 68/2018 – 39). Jak soud již výše zmínil, správní orgány nezaložily svá rozhodnutí jen na rozdílném subjektivním vnímání vztahu partnerů, nýbrž vytvořily si celkový náhled na vztah založený na zjištěných skutečnostech. Z jejich zjištění se podává, že vztah měl v podstatě typický průběh. Po prvním navázání kontaktu následovalo postupné seznamování při společných aktivitách, společné trávení víkendů v bytě žalobce až po sestěhování do společného bytu. Pomineme-li atypickou komunikaci páru přes Google překladač, lze mít za to, že jde o běžný vývoj partnerského vztahu. V citovaném rozsudku správní orgány neprokázaly účelovost uzavření manželství, zatímco v projednávané věci je situace jiná. Správní orgány neprokazovaly, že navázání partnerského vztahu bylo účelové kvůli získání pobytového oprávnění, ač zjevně vyjádřily takové podezření, nýbrž založily svá rozhodnutí na tom, že žalobce neprokával, že vztah naplňuje podmínky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud dodává, že ze zjištěného stavu lze mít za to, že vztah žalobce se slečnou J. by takových kvalit mohl nabýt plynutím času, pokud by bylo doprovázeno prohlubováním vztahu a upevňováním společného soužití, ale za daných okolností je takový závěr předčasný. Ani argumentace rozsudkem NSS ze dne 8. 10. 2015, čj. 7 Azs 226/2015 – 38, na uvedeném nemůže nic změnit. I zde Nejvyšší správní soud posuzoval za odlišných okolností otázku účelovosti uzavření manželství. Obdobně zvláštnosti vztahu či neznalost podstatných osobních informací o protějšku žalobce nediskvalifikuje z možnosti v budoucnu vytvořit trvalý partnerský vztah s družkou ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, ale objektivně vzato jejich vztah do tohoto bodu v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nedospěl.
40. Pakliže žalobce nespatřuje problém ve vedení vztahu „na dálku“, může v něm pokračovat i v zemi původu, dokud se mu nepodaří získat příslušné pobytové oprávnění, čímž by zároveň prokázal opravdovost svých citů. Absence delšího trvání vztahu, prokazatelné faktické sdílení společné domácnosti až od konce září 2018, rozpory ve výpovědích i časové okolnosti, za nichž žalobce postupně navázal vztah se dvěma ženami, které od počátku považoval za partnerky, kvůli nimž usiluje o povolení k přechodnému pobytu a nechce se vrátit do Indie, postačují k závěru správních orgánů o absenci trvalého partnerského vztahu i přes žalobcem namítanou pestrost společenských vztahů. Tím

správní orgány vzaly v úvahu všechny podstatné skutečnosti pro hodnocení trvalosti partnerského vztahu (srov. již zmíněný rozsudek NSS čj. 4 Azs 151/2015 – 35, body 44-46). Nelze proto souhlasit se žalobcem, že by správní orgány ignorovaly judikaturu. Zjevně z ní vycházely a svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily (viz např. stranu 11 prvostupňového rozhodnutí).

41. Námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce má soud za nedůvodnou. V případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není povinností správního orgánu zkoumat přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců posuzuje správní orgán přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Sám § 174a zákona o pobytu cizinců tedy neurčuje okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. To plyne až z dalších ustanovení právního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016 – 30, bod 22 a násl., na nějž ostatně správně odkázala i žalovaná na straně 7 napadeného rozhodnutí, a rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 433/2017 – 29). V daném případě lze z jazykového znění i systematiky § 87e zákona o pobytu cizinců dovodit, že v případě rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) se neposuzuje přiměřenost podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce tuto povinnost totiž výslovně uložil v rámci § 87e zákona o pobytu cizinců jen v případě zamítnutí žádosti z důvodu podle odstavce 1 písm. b). Jelikož zákonodárce výslovně neuložil povinnost posuzovat přiměřenost u rozhodnutí z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, správní orgány postupovaly správně, když se touto otázkou nezabývaly. Jejich rozhodnutí proto nemohou být nepřezkoumatelná, protože se nezabývaly přiměřeností rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
42. Ačkoliv zákon výslovně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadu tohoto typu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, judikatura dovodila, že s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je třeba zkoumat přiměřenost zásahu i v těchto případech (viz rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016 – 33, jenž uvedl žalobce, či ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017 – 29, z něž vycházel správní orgán I. stupně). O tom, že tohoto požadavku si byly správní orgány obou stupňů vědomy při rozhodování o žádosti žalobce, svědčí obsah jejich rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval na straně 17 a násl. prvostupňového rozhodnutí. Shledal, že žalobce neprokázal, že má se současnou družkou trvalý vztah, na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky a vzhledem k jeho relativně krátkému pobytu zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval skutkovými zjištěními na předchozích stranách svého rozhodnutí, na tomto místě tedy stačilo stručně konstatovat, že zásah do života žalobce je přiměřený. Žalovaná se s tímto zhodnocením ztotožnila na straně 8 napadeného rozhodnutí. To soud vzhledem k okolnostem případu považuje za dostatečné, byť stručné, hodnocení. V této souvislosti je třeba doplnit, že okolnosti týkající se cizincova soukromého a rodinného života (včetně čistě subjektivního vnímání zásahu do soukromého a rodinného života) jsou známy výlučně cizinci samotnému a nemůže být povinností správního orgánu, aby za cizince tyto skutečnosti domýšlel (viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2018, čj. 2 Azs 72/2018 – 22, a ze dne 16. 1. 2020, čj. 3 Azs 124/2019 – 31). Žalobce měl možnost při výsledku sdělit všechny skutečnosti, které považoval za

podstatné. V odvolání i v žalobě se žalobce omezil na vyjádření nesouhlasu s tím, jak byla otázka přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života posouzena, aniž by ovšem uvedl konkrétní výhrady, např. okolnosti, které nebyly vzaty v úvahu. I v tomto ohledu jsou rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. října 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu